

ČARODĚJKA AZLATÝ ELIXÍR

PETRA KUBAŠKOVÁ

ILLUSTRACE: STRIGA

PETRA
KUBAŠKOVÁ

ILUSTRACE: STRIGA

ČARODĚJKA
A ZLATÝ ELIXÍR

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Kubašková, 2021

Illustrations © Striga, 2021

Cover art © Lukáš Tuma, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0048-3 (print)

ISBN 978-80-278-1122-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1123-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1124-3 (pdf)

*Věnováno mému tatínkovi, který umí hrát mariáš,
a mojí mamince, která mu na ten mariáš
umí střídat peníze.*

1. kapitola

Seděla jsem ve svém pokoji a dívala se na proužek oblohy nad střechami. Na město se už snesla tma, panovala hluboká noc. Krámky dole v ulici měly stažené rolety a v horní části domů se svítilo jen v některých oknech.

Hleděla jsem na Lunu a možná i ona shlížela na mě. Zvolna plula po obloze, do úplňku zbýval už jenom kousíček a já sledovala její tvář, půvabně posetou nepravidelnými krátery.

Před pár měsíci mě obdařila něčím neobvyklým, přidala do mé aury třetí barvu, a tak jsem se nyní kromě růžové a zelené mohla pyšnit i žlutou.

Zato aura mojí babičky, která si v Podsvětí odpykávala svůj nekonečný trest, zůstávala beznadějně černá, tedy až na malou, docela nenápadnou zelenou skvrnku, která se

objevila v den, kdy babička vyšla na moment na povrch, aby nám pomohla porazit vzpouru zákeřných kutnohorských čarodějnic a jejich vypečené kamarádky Matyldy Novoměstské.

Toho dne se vůbec udála spousta věcí. Tak třeba Medúza, domovní znamení z naší ulice, proměnila jednu usychající jablůňku ve Velké strahovské zahradě v kámen. Lidi a jejich novináři se toho samozřejmě hned chytli, označili ji za dar anonymního sochaře a připevnili na ni zlatou tabulku s černým nápisem „Kamenný strom, neznámý umělec“. Moje sestřenice Josefína k tomu vtipně poznamenala, že už jen čeká, kdy se k tomu záhadnému uměleckému dílu, vrostlému kamennými kořeny do země, skutečně někdo přihlásí a bude tvrdit, že jej slavně vytesal z kamene.

Teď jsem se dívala na měsíc a cítila jsem ve své auře tetelení. Moje čarodějnická moc za poslední dobu zesílila. Od své měsíční iniciace jsem si ještě víc uvědomovala, že jsem stvořením Luny. Ne že bych to do té doby nevěděla, ale teď mým tělem procházela zvláštní, šimravá energie, kdykoli jsem se soustředila na Lunu – jako by v mé krvi šeptal její hlas a její světlo mě hladilo po kůži.

Tímto se lišíme od lidí. Čarodějky se zkrátka rodí z moci měsíce, v čarodějnické rodině nikdy není táta, je tam vždy jenom máma a pak spousta tet. Proto žádná z čarodějek neuzavírá manželství. A tak nikdo nechápal, proč moje babička kvůli lásce k Josífkovi skončila v Podsvětí. A stejně tak žádná čarodějka – kromě mojí babičky – nechápe, co je mezi mnou a Teem.

Jak jsem tam tak seděla a zírala do tmy, rozháněné světlem pouličních luceren, uslyšela jsem nepravidelné chrčení a rachtání. „A jéje,“ řekla jsem potichu sama sobě.

Pak jsem se ohlédla za sebe, kde se na mojí posteli rozvalovala Falzeta, má vykutálená kočičí kamarádka. A vlastně občas i holka, to prý když jsem v nesnázích. Trochu však Falzetu podezírám, že si ty nesnáze občas vykládá po svém. Má na to možná nárok, není totiž jenom kočkodlak, ale taky pekelná kočka. Zkrátka – je to pěkné kočičí nadělení, které se rodí jednou za mnoho let.

„Falzi, slyšíš to?“ zeptala jsem se.

Černá domácí šelmička s narezlými pruhy v huňaté srsti však jenom malinko zacukala uchem, ale jinak mě dál ignorovala.

Otevřela jsem tedy okno a trochu se vyklonila do noci. Teď už se mi ulice nezdála tak dočista ztichlá, z nedalekých hospůdek, restaurací a výčepů se ještě ozývalo cinkání sklenek, tlumený hovor a smích, a kdesi na spodním konci Nerudovky se navzájem podpírali dva vrávorající muži, zakopávali jeden druhému o nohy a marně se snažili zdolat kopec.

Vyklonila jsem se ještě o kousek, abych dohlédla na fasádu domu o pár čísel dál, kde spalo zlaté kolo. A spalo pěkně nahlas. „Hej,“ špitla jsem. „Psst! Nechrápej! Zase se zapomínáš!“

Kulaté znamení na renesančním domě sebou trhlo a probralo se z hlubokého spánku. „Co? Už je ráno?“

„Kdepak. Ale zase chrčíš a rachtáš!“

„Ó, pardon,“ omlouvalo se kolo. „Budu se muset nechat namazat.“

„To bych prosila, dobrou noc!“ popřála jsem mu a zavřela okno. No jasně, lidi tohle neslyší. Budeme muset poprosit meluzíny, aby to kolo trochu promázly, jinak se za chvíli nevyspíme.

Jak jsem zavírala okenní kličku, meduňka v truhlíku na parapetu na mě zamávala lístečky a dva z nich mi upustila do dlaně, kterou jsem rychle nastavila. Tahle voňavá bylinka byla dárek od tety Reginy. Meduňka si asi myslela, že nemůžu spát, což byla možná trochu pravda, tak mi nabídla své lístečky, abych si z nich uvařila čaj pro lepší spaní. Jenže já potřebovala ještě chvíli přemýšlet. Nechtěla jsem však rostlince zkazit radost. Už jsem se otáčela ke dveřím, že půjdu do kuchyně uvařit vodu, když někdo zaklepal na dveře mého pokoje.

„Dále?“ řekla jsem.

„Můžu?“ Ve dveřích se objevila moje sestřenice Josefína. Dlouhé zrzavé vlasy měla rozčuchané, zelené oči rozešpalé a v ruce držela nějaký zmuchlaný bílý hadr.

Pozvala jsem ji dál.

„No tak si představ, mě ti přepadla taková múza.“ Sedla si vedle Falzety na postel a kočka okázale ignorovala i ji. Josefína si položila ten podivný bílý hadr do klína a spustila: „Nedá mi to spát. Chystá se taková výstava, víš? Bude se jmenovat ‚Praha mytická‘! No a mladí umělci, takže i já,“ ukázala na sebe prstem s dlouhým nehtem nalakovaným načerveno, „si losovali motivy.“

„Motivy čeho?“ zeptala jsem se.

„Přece obrazů, čeho jinýho. Je to soutěžní výstava, chápeš? No a já si vylosovala alchymistu. A chtěla bych...“ zamračila se a podívala se k oknu. „Šmankote, co to tady tak děsně hrká?“

Vzdychla jsem si. „Kolo. Prostě zlatý kolo. Už zase chrápe.“

Obrátila oči v sloup. „Ještě že bydlíme v suterénu. Jak v tomhle můžeš spát? Musíš říct meluzínám, ať s ním něco udělají.“

„Buď si jistá, hned jak sem vlítne Melu, zaúkoluju ji. No ale teď pokračuj, co ta tvoje výstava.“

„Jo, jasně,“ hodila hlavou a v očích jí opět zazářilo to nadšené světlo, které má vždycky, když dostane nějaký kreativní nápad. „Chtěla bych to udělat, víš... jiný, děsně... živelný, pojmout to trochu...“ Rozhazovala rukama a mhouřila oči. „Vlastně počkej. Něco jsem přinesla.“ A roztáhla ten divný bílý hadr, takže se ukázalo, že je to jakási příšerná staromódní třepotavá košile. Úplná módní katastrofa.

„Kdes tohle vyhrabala?“

Fína, pohlcena uměleckým nadšením, vytřeštila oči. „Vymámila jsem to z Celestýny. Tuhle noční košili nosila zamlada.“

„Takže za Rakouska-Uherska.“

Sestřenka horlivě pokývala hlavou. „Přesně!“

Zatvářila jsem se nechápavě. „No dobře, ale já pořád nerozumím tomu, jak souvisí Celestýnina noční košile s tvým obrazem alchymisty?“

Fína si odkašlala a odložila bílý hadr na moji postel. „Gininko...“ Prosebně sepnula ruce.

Začínala jsem něco tušit. „Tak počkat.“

„Ginuško, drahoušku, moje sestřeničko nejmilejší.“

„Cejtím ve vzduchu něco zlýho,“ poznamenala jsem.

„Ale vůbec ne! Bude to naprosto báječný. Že to pro mě uděláš, řekni.“

Zajela jsem očima k té nemožné věci na mé posteli. Vzhledem k tomu, jak dobře svou sestřenku znám, mi začínalo svítat. „No... když to nebude v plenéru...“ Moje bohémská čarodějnická sestřenka totiž děsně ráda maluje v plenéru, neboli venku, pokud možno v přírodě, kde jsou její smysly jitrěny bzúčením čmeláků, zlatavým sluncem, ševelicím větrem, štěbetáním ptáků, zurčením vody – zkrátka všemi těmi dojmy a prožitky.

Josefína by vám o tom básnila celé hodiny, že by jí i Karel Hynek Mácha záviděl, ale já už to znala, a tak si přede mnou jenom klekla na koberec. „Gino, já tě prosím.“

„Takže to bude v plenéru! Chápu správně, že po mně chceš, abych já byla ten alchymista. Jinými slovy: já se navlíknu do tohohle potrhlýho obstarožního mundúru, budu ti stát modelem, ty budeš u stojanu mávat štětcem a kolem nás budou chodit lidi a královsky se bavit.“

„Tak se chytíš za amulet!“

Na tohle jí neskočím, většinou mě totiž při podobných akcích nutí zaujmout nějakou pózu, jež mi absolutně zneumožňuje chytit se za amulet zavěšený na krku a tím se pro lidi zneviditelnit.

Zakroutila jsem trucovitě hlavou a navíc jsem založila ruce na prsou. V řeči těla to prý znamená zarputilost, odmítnutí a neústupnost.

Fína to evidentně pochopila, protože ihned změnila strategii. Bleskurychle vstala a přiskočila k mému toaletnímu stolku. „Hele, něco ti ukážu. Půjčím si tvou číši, jo?“ A vzala z toalety můj pohár na vodu. Jenom jsem otráveně sykla.

Sestřenka si nastavila číši do úrovní očí, asi tak dvacet centimetrů daleko, a soustředěně na ni zamžourala. Kolem mojí tmavé kovové číše se trochu zavlnil vzduch, jako když uniká pára nad hrncem, a sestřenka spokojeně kývla. „Jo, to půjde. Teď sleduj.“ Natáhla ruku s číší trochu dál a zhluboka se nadechla. „*Alchymiae... Scientiae... Significantum.*“

Trhla jsem hlavou. „Co to děláš? Není to nebezpečný?“

Fína jenom zvedla druhou ruku, aby mě umlčela, a zavřela oči. Chvíli tam tak stála a zhluboka dýchala, pak otevřela oči a číši otočila na mě.

Nejdřív jsem neviděla nic, ale když jsem se pořádně soustředila, na poháru se mi objevovaly zakroucené značky a po chvíli zase mizely, jako by je někdo zesiloval a zase ztlumoval vypínačem. Snažila jsem se v těch symbolech něco vidět, ale první připomínal písmeno U se spirálkami na koncích, druhý vypadal jako kovový stromeček, co má místo větví drátky, jaké prodává Celestýna dole v krámku, a třetí, no... třetí se tvářil buď jako slunce s tečkou uprostřed, nebo jako mořská hvězdice s tenkými zkroucenými chapadly.

„Co je to za znaky?“ zeptala jsem se.

Fína natočila pohár tak, aby na znaky zase viděla. „Ještě to nemám úplně vychytaný, ale jsou to alchymistické symboly pro rtuť, stříbro a zlato. Tohle není jediný způsob, jak ty tři látky vyznačit, ale ber to jako základní stavební kameny alchymie.“

Sedla jsem si na postel a vzala tu starou Celestýninu noční košili do ruky. „A co si vylosovali ostatní?“

„Různě,“ odpověděla mi a s číší v ruce se posadila vedle mě. „Kněžnu Libuši, jak věští, Blanický rytíře, mistra Hanuše, jak zastavuje orloj, kouzelníka Žita, Faustův dům, astrologickou dílnu, golema...“

„Aha!“ nadskočila jsem. „Takže si vlastně ještě můžu gratulovat! Vždyť já jsem ti klidně mohla dělat třeba golema!“

Josefína mávla rukou. „Hele, co si tě má najít, to si tě prostě najde. Vylosovala jsem si alchymistu – a tak to má bejt. Tak co, zkusíš si tu košili?“

Neochotně jsem ten noční hábit roztáhla do šířky. Tohle zvládnou i přes pyžamo. Vstala jsem a přetáhla jsem tu parádu přes hlavu. Fína se hned začala rozplývat, jak je to přesně ono, že budu dokonalý alchymista, a taky mi okamžitě vrazila do ruky tu číši a hnala mě před zrcadlo.

Se svými vlnitými, a teď v noci i dosti neupravenými černými vlasy jsem připomínala staromódní divoženku, klekánici, případně postavu z japonského hororu. A s kovovou číší posetou alchymistickými značkami v ruce k tomu.

Pohlédla jsem na sestřenici, která se tvářila hloubavě, ale spokojeně.

Naposledy jsem se ji pokusila zviklat. „A neměl by bejt alchymista spíš ve svý tajný laboratoři? Míchat sloučeniny v nějakých baňkách a křivulích?“

Fína zarputile zavrtěla hlavou. „Právě že ne. Jde o uměleckej projev. Alchymistu v laboratoři čeká každej. Vidíš sama, co tě první napadne? Baňky a křivule. Já ale nechci dát lidem to, co čekají, víš? Chci zbořit konvence. Trochu šokovat, nechat promluvit živly. Alchymistu na břehu řeky nečeká nikdo.“

A pak mi začala vysvětlovat, že nejlepší to bude na Střeleckém ostrově brzy ráno, v paprscích vycházejícího slunce, až v jednu chvíli něco tichounce zašustilo na okenním parapetu.

Meduňka. Zavrtěla se a upustila další dva lístky, nepochybně pro Josefínu, aby jí naznačila, že si má taky udělat čaj a jít už spát.

„Ty jsi ale hodná kytička,“ pochválila ji Fína, když jsem sebrala dva nové lístky a přidala je do dlaně k těm, které byly určené pro mě.

Když jsme si v kuchyni uvařily čaj, uvelebily jsme se s Josefínou každá se svým hrnkem u mě na posteli a přikryly si záda peřinou. Falzeta jen uraženě prskla a kočičími dvířky se vypařila někam do jiné části domu.

„Stejně si někdy říkám,“ zamýšlela se Fína, když si usrkla horkého čaje, „co se asi všechno stalo s Matyldou a těmi Kutnohorskými, se kterými se spřáhla.“

„Kdo ví,“ řekla jsem. „Trest je neminul, sylfy jsou prý nelítostné.“ Co přesně se dělo poté, co se Matylda Novoměstská a její kutnohorské spiklenkyně pokusily svrhnout Valpurgu, to jsme se nedověděly. Odesly je na severní pól? Sylfy mohou koneckonců cestovat volně a svobodně po celé zeměkouli. Nebo je roztrhaly na kusy a rozfoukaly? To byla příšerná představa a možná by to byl i příliš krutý trest. Něco mi našeptávalo, že máma a tety to přinejmenším tuší, ale nehodlaly se s námi o to podělit. Asi bylo opravdu lepší to nevědět.

„A o co vlastně šlo těm alchymistům? Nedělali kouzla jako my, ne?“ zeptala jsem se.

Byli to koneckonců lidé.

Fína zakroutila hlavou. „To určitě ne. Půlka z nich by se, řekněme, dala označit za starodávný chemiky, no a zbytek byli šarlatáni. Chtěli vyrobit zlato, nebo se tak aspoň tvářili. A taky zázračnej elixír. Všelék. Nápoj nesmrtelnosti. Kámen mudrců. Jedno z toho, anebo možná ještě něco jinýho, každopádně ale chtěli najít substanci, která by jim zajistila věčný život.“

Zatajila jsem dech. „A povedlo se jim to?“

„Podle všeho ne,“ pokrčila rameny Fína. „Ale kdo by tady chtěl strašit věčně?“

Chvilí jsem přemýšlela. Vzpomněla jsem si na babičku a na to, jak svému milovanému Josífkovi prodlužovala život zakázanými kouzly. „Napadlo mě... Kdyby babička tehdy měla takovej nápoj nesmrtelnosti... Víš, pro Josífka. Co by se asi stalo? Počítalo by se to taky jako čarodějnickej

hřích? Zázračnej alchymistickej lektvar by přece nebyl klasický čarodějnický kouzlo.“

Fína zakabonila čelo. „Na to radši nemysli. Co dělala babička, bylo špatný. Ale jestli by se to počítalo jako kouzlo, na to by ti nejlíp odpověděla Valpurga. Nebo sylfa. Ale bejt tebou, tak bych se neptala. To nedávný drama mi na dlouho stačilo. Buď ráda, že pražský čarodějnice přestaly prudit kvůli tomu, že chodíš s Teem.“ Zamíchala si čaj, napila se a pak otočila hlavu ke mně a pátravě se mi zadívala do očí. „Poslyš, a co ty? Kdyby ti někdo řekl, že bys mohla být s Teem věčně? Jestli se nestihnete rozejít, bude taky časem stárnout mnohem rychlejc než ty. Napadlo tě to?“

Zamyslela jsem se. „Být s Teem věčně? No... věčnost, to je pro mě něco nepředstavitelnýho. Že by byli všichni a všechny, co jsem znala, pryč, zatímco já...“

Fína se zatvářila dotčeně. „Počkej, všechny a všichni?“ Přimhouřila na mě jedno oko. „Ty bys nám toho elixíru nedala cucnout? Jen si to představ. Celý lidstvo by už dávno vyhynulo, zadušeno atmosférou plnou jedovatých výfukových plynů a zavaleno odpadky. A v tý totální pustině by pořád stál ten náš barák, celá Nerudovka by už dávno byla v tahu, a my bysme se tu sveřepě držely jak absolutně nezničitelný, starý šeredný čarodějnice.“

Mrkla jsem na ni: „Šerednější než...“

Fína si přikryla rukou pusou, aby nebylo vidět, že se směje. Mlčky ukázala prstem někam ven z okna, směrem k Malostranské mostecké věži, z níž se tyčí kamenný chrlíč naší nejvyšší čarodějnice, a naznačila ústy: *Valpurga?*

U téhle staré prohnané babky bylo vždycky lepší dávat si pozor na ústa. Slyší totiž za devět rohů.

Horlivě jsem kývala hlavou. „Jo, přesně ta.“

A pak jsme obě vyprskly smíchy.

Josefína ale najednou zvážněla. „Víš, jak tu tak sedíme, dochází mi, že stačilo málo, a už jsme tu teď neseděly. Vyhna-ly by nás z Prahy jak prašivý psy. A stejně si poslední dobou často říkám, jaký by to bylo, kdyby tady naše babička bydle-la s náma. Já ji vlastně o té úplňkové noci viděla po hrozně dlouhý době a jenom na chvílku, než zase zmizela s Loren-zem do Podsvětí. Často si říkám, jak by se změnilo naše svát-ky a narozky a jaký fluidum by asi vnesla do naší rodiny...“

Začínala mi těžknout víčka. „Hele, ty fluidum, na mě už začíná vážně působit ten meduňkovej čaj, takže případ-ný debaty o babičce a o tom, jak by nám tady pěkně osla-dila i osolila a okořenila život, asi nechám na zítra.“

Fína shodila z ramen peřinu, vzala mi z ruky můj hr-nek a řekla: „Uklidím to do kuchyně, ty Růženko. Koukej spát. Zejtra brzo vstáváme. V půl sedmý, jasný? Vyzvednu si tě.“ Najednou se zakřenila. „Hele... víš vůbec, že máš pořád na sobě ten bílej hopsafrak?“

Podívala jsem se na sebe. Vážně. Celestýninu staříčkou noční košili jsem stále měla oblečenou přes pyžamo.

Fína natáhla ruku a významně zamrskala obočím. „No tak, nebuď smutná, vidím, jak ti ten hadr svědčí. Ale teď se s ním můžeš v klidu rozloučit, zítra na Střeleckým ostrově ho budeš mít na sobě opravdu dlouho. Tak zítra v půl sed-mý. Naříd si budíka!“ zašvitořila Fína a vypařila se.

Vzdychla jsem si a práskla jsem sebou na polštář. Proč zrovna moje sestřenice musí být potrhlá malířka.

Ale stejně bych ji nevyměnila za žádnou jinou na světě.

2. kapitola

tála jsem na břehu Střeleckého ostrova, zleva mou tvář půvabně zalévalo světlo ranního slunce a zprava na mě dorážel říční hlodavec.

Když mě toho dne ráno Josefína vítala na chodbě našeho domu a v ruce držela pytlík s mrkví nakrájenou na kolečka, myslela jsem nejdřív, že jí jde o mé zdraví. Jenže vzhledem k tomu, kam jsme měly namířeno, mi docela rychle došlo, že ta mrkev nebude pro mě.

Teď jsem jednou nohou balancovala na břehu a druhou jsem si nechala až po kotník omývat mělkou říční vodou, navlečena do bílého starožitného třepotavého hábitu s trochu zažloutlými krajkami a výšivkami, v jedné ruce jsem držela číši a ve druhé zatím nic – tedy do chvíle, než mi tam Josefína přičaruje studený oheň, abych byla ten pravý alchymista, který dokáže sloučit oheň a vodu.

Pravým okem jsem pořád šilhala dolů do říční mělčiny, jestli už se zase blíží ten dotěrný a nenasytý zrzavý tvor, zatímco Josefína si mě na dálku poměřovala, jak už to malíři dělají, v natažené ruce držela štětec, natáčela ho vodorovně a zase svisle, přitom na mě mžourala a dělala si na plátno nějaké značky. Vůbec nevypadala, že by mě chtěla před dotěrnou nutrií zachránit.

„Tak jí hoď ještě mrkev,“ naléhala jsem.

„Ona ti nic neudělá,“ snažila se mě marně uklidnit Fína. „Už dostala a my musíme šetřit. Když jí tu mrkev hodím teď, za chvíli sem připlave dvacet kamarádek. Uvidíš, že za nějakou dobu pochopí, že jí už nic nedáme, a vzdá to. A navíc – moje máma tvrdí, že se nemají krmit, prý jsou roztomilé, ale podráývají břehy.“

Když jsme sem přišly, nutrie nás okamžitě zaregistrovala jako zdroj své hlodavčí snídani, a tak jsme jí hned na uvítanou hodily několik koleček mrkve v naději, že se nasytí a odplave. Zatím to tak nevypadalo.

Josefína už měla rozbalená svoje umělecká fidlátka, připravený stojan, rozdělané barvy a už pomalu naznačovala moje proporce na plátno.

„Hm,“ řekla po chvíli a tvářila se spokojeně. „To by šlo. Můžeme začít.“

„My jsme ještě nezačaly?“

Fína zašvihala rezavým obočím a pihovatá tvář jí v raním nedělním slunci zářila. „Zůstaň v klidu, ignoruj nutrii a tvař se jako alchymista,“ poručila Fína. „Až vyhraju první místo, můžeš se všem chlubit, že jsi stála modelem.“

Inflamante frigis," zamumlala s očima upřenýma na mou levou ruku.

Chvíli se nic nedělo, ale po pár vteřinách jsem ucítila v dlani šimrání a zvláštní chlad. Natočila jsem nepatrně hlavu a uviděla jsem, jak mi od dlaně k prstům začínají tančit modravé jiskřičky. „*Inflamante aurorum*," řekla Fína a z mé ruky vyšlehl modrozelený plamen.

Otevřela jsem překvapením ústa. „To je krása," hlesla jsem. „Jak děláš tu barvu?“

„Pak tě to naučím, teď se nehýbej. A pozor, nelekni se," upozornila mě Fína trochu pozdě, protože mezitím stihla mávnout rukou a další kouzlo už letělo. Začal mě ošlehávat vítr, točil se v kruhu jako malé tornádo a rozdmýčával modravě zelený plamen připomínající polární záři. *Ještě že lidé nevidí naše kouzla. Ale jestli se tady takhle brzy ráno v neděli nachomýtně nějaký senzibil, připravíme mu pěknou podívanou.*

„Nechytnou mi vlasy?!“ ujišťovala jsem se, i když jsem věděla, že ten plamen nepálí.

Fína jenom zakroutila hlavou. „A teď... finální úprava," řekla tajuplně. „*Influunte aurum*." Divila jsem se, že si na těch kouzlech nezláme jazyk, ale tenhle můj údiv trval jen pár okamžiků. Číše v mé pravé ruce se totiž zachvěla, trochu se zahřála a vytryskla z ní zlatá tekutina. Opsala ve vzduchu oblouk a já se zaklonila právě včas, abych viděla, jak se zlato a modravý oheň nad mou hlavou spojily, až to završelo.

Koukala jsem zprava doleva a vydechla jsem: „To je nádhera. Ty ses fakt připravila.“

Košile na mně vlála, vlasy mi poletovaly kolem hlavy, z číše v pravé ruce tryskalo tekuté zlato, z levé ruky šlehal ledový oheň, nad hlavou jsem měla ohňostroj stříbrných jisker a nutrie překvapeně jen zapanáčkovala, možná čekala, jestli z té nádhery nevypadne nějaká další mrkev. Naštěstí jí po chvíli začal vadit ledový víchř, který se kolem mě točil, a tak naježila zvlhlou srst a odplavala čubičkou pryč.

Fínin štětec se proháněl po plátně a sestřenka měla ve tváři výraz plamenného zaujetí. Na tom obraze jí muselo opravdu záležet.

A mně bylo vlastně docela fajn, teda až na to, že mě trochu zábly nohy. „Je mi zima od nohou,“ postěžovala jsem si, a Fína jenom protočila oči, zamumlala nějaké rychlé kouzlo a voda kolem mých nohou se trochu ohřála.

„Chudinky rybičky,“ brblala si pod nosem sestřenka. „Teď jim bude horko.“

Dívala jsem se na Vltavu. Nad jejími stříbřitými vlnkami poletovali rackové, vydávali svoje kejhavé ukřičené zvuky a chvílemi kroužili, jindy se pohupovali na hladině. Nad levým břehem se majestátně tyčila budova Národního divadla. Jeho zlatá korunka se třpytila v ranním slunci a bujné koňské trojspřeží na rohu střechy vzpínalo kopyta k nebi jako vždycky. Ta sousoší byla na střeše divadla dvě a oba dvoukolé vozíky řídily okřídlené bohyně. Když jsem byla malá, představovala jsem si, jaké by to bylo, kdyby ti koně slétli dolů na ulici a já se mohla v tom antickém voze projet. No, abych byla úplně upřímná, moje představy teh-

dy zašly trochu dál. Snila jsem o tom, že *já* jsem ta okřídlená bohyně a že se s těmi třemi koňmi proháním po nebi.

„Jsi nějaká zasněná,“ probral mě ze vzpomínek Josefínin hlas.

„To alchymisti bývají,“ odvětila jsem. „Jak jsi daleko?“

„Hrubý nástin už skoro mám, o to mi šlo,“ sdělila mi Fína zrovna ve chvíli, kdy jsem zahlédla v dálce blížící se rodinu se dvěma velmi malými, čipernými a na první pohled velmi zvědavými dětmi.

„Narušitelé umění na obzoru,“ zahlásila jsem.

Fína se jen ušklíbla. „Slyším.“

„Tak už můžu vylézt z té vody?“

„Ani omylem.“

Děti už zpozorovaly mě i Fínu. Přestaly pobíhat a se zaujetím na nás ukazovaly. Tedy hlavně na mě. Trochu pozdě mi došlo, co u takhle malých dětí platí. Byly ještě ve věku, kdy vidí kouzla. Josefína se na prcky usmála a potom se šibalským úsměvem zašeptala nějaké kouzlo. Udělala to tak tiše, že jsem ji ani já pořádně neslyšela, ale děti najednou začaly poskakovat a šiřlavě povykovat: „Mami, mami, ta paní svítí! Ta paní má na sobě zlatý světýlka!“

Je srandovní, jak takovému mrněti připadá holka, co jí táhne na patnáct, jako hrozně velká paní.

Maminka je jemně postrčila rukama do zad se slovy: „Ale jděte, nepředvádějte se tady.“

Rodinka se pomalým krokem vzdálila a děti na nás rychle zapomněly, neboť jejich pozornost odlákaly věčně hladové nutrie a kachničky.

„Už mám základní kontury hotový, zbytek už zvládne moje fantazie a tvůrčí duch. Chceš se kouknout?“ oznámila Fína po nějaké době.

To znamenalo, že můžu opustit své stanoviště a konečně vylézt oběma nohama na souš. Hurá.

Šla jsem se podívat, co to Fína dle mého báječného modelu vytvořila, a když jsem obešla plátno, užasla jsem. Zdálo se, že k namalování toho obrazu skutečně potřebovala přesně to, co tvrdila: tu správnou atmosféru, která tady na ostrově po ránu panovala, postavu alchymisty a vodní hladinu. Vůbec jsem se v tom obraze nepoznávala, jako by její ruku vedla nějaká vyšší moc.

Alchymista měl obličej rozzářený zlatavými odlesky, ta samá zlatavá světélka se táhla přes jedno rameno až po bok, a potom se vinula někam za jeho záda, kde se na hladině řeky spojila s odlesky slunce na drobných vlnkách Vltavy. I když se obraz samozřejmě nehýbal, vypadalo to, jako by alchymistův oděv plápolal ve větru. Vlasy měl alchymista kratší než já a taky trochu světlejší, kudrnaté, ale stejně rozevláté. Oči měl modré jako pomněnky, skoro nebesky blankytné, a buclaté tváře jako dvě červená jablíčka. Z číše v jedné ruce tryskala zlatá tekutina a z dlaně druhé ruky šlehal oheň a nad alchymistovou hlavou se ty dva proudy spojovaly v kouzelném duhovém ohňostroji. Ten obraz byl naprosto a dokonale krásný.

„Není mi to v obličejí moc podobný, ale ta pozice těla je fakt dokonalá,“ pochválila jsem ji.

„Víš,“ pronesla zamyšleně a začala okusovat dřevěný konec štětce, „nevěděla jsem předem, jak přesně bude ten alchymista vypadat, ale když jsem se pustila do malování, měla jsem pocit, jako by něco vedlo moji ruku.“

Zaraženě jsem se na ni podívala. „A víš ty, že přesně to samý mi před chvílí šlo hlavou?“

Zasmály jsme se.

„Chceš se dívat, jak to domaluju? Úplný dodělávky a drobný detaily si potom dokončím doma, ale ještě chvíli tady pobudu.“

Kývla jsem a stáhla ze sebe Celestýninu starožitnou noční košili, pod kterou jsem měla normální tričko a sukni. Složenou jsem ji schovala do batůžku, vytáhla jsem malou deku, rozložila ji kousek za Fínu do trávy a pozorovala jsem střídavě okolí, střídavě svou kreativní sestřenku a přemýšlela jsem, na co mám vlastně nadání já. Na průšvihy? Máma míchá lidem léčivé tinktury, Josefína maluje, Regina umí úplně divy s magií žvlů, Kraslava šije a umí si ten svůj šicí stroj i spravit (jo a taky bravurně mastí karty, to byste zírali), no a Celestýna je machr přes věštění z křišťálové koule. A chov netopýrů ve světlíku.

Abych se úplně nepodceňovala. Nedávno jsem, řekněme, zachránila pražské čarodějnice i Valpurgu od mocichtivých kolegyň. Problém však je, že bych to určitě nezvládla sama. Výjimečné čarodějnické nadání mojí babičky zapříčinilo, že vůbec bylo možné použít artefakt, na který se kutnohorské záškodnice spolu s Matyldou Novoměstskou nachytaly tak, že je sylfy magicky zmrazily

a odvály bůhví kam. A artefakt se jednou provždy rozpadl v prach...

Co mi zbývá teď? Třetí barva v mojí auře. Co to vlastně znamená? Nikdo mi to zatím neobjasnil.

„Tak jo, nechám to zaschnout,“ vytrhla mě z úvah Fína a zašustila pytlíkem s mrkvemi. „Mohla bych to usušit kouzlem, co? Ale proč si zbytečně vysilovat auru. Je tady přece krásně!“ Rozhodila rukama a zhluboka se nadechla. „Práce hotová, je čas na relax!“ A hodila kolečka mrkve do vody kousek od břehu tak, aby to pořádně žbluňklo. Netrvalo dlouho a čmuchající, šmejdivé rezaté potvůrky hned poznaly, že z nás zase začnou padat laskominy.

Hodina pokročila a na ostrov začali přicházet lidé, co si chtěli udělat hezké nedělní dopoledne. Někteří obcházelí náš obraz obloukem, jiní předstírali, že tam vůbec žádný stojan s plátnem nestojí, další si nás tajně fotili mobilem a někteří se zastavili a okatě zírali.

Jedna starší paní s obtloustlým černohnědým jezevčíkem se nás dokonce zeptala, copak to na tom obraze je, která z nás to vytvořila a jestli ten obraz budeme někde vystavovat a prodávat. Pak začala Fíně vyprávět o tom, jak v mládí taky chtěla malovat, ale že jí to zprotivila nepřijemná, zapšklá učitelka, která ji pořád kritizovala, zasahovala do jejích obrázků, čmárala jí do oblohy fialovou pastelkou a řekla, že z ní stejně nikdy nic nebude. A stará paní povídala a rozprávěla a Fína příkyvovala, smála se, rozkládala rukama a přidávala k tomu vlastní zážitky... Obě vypadaly, jako by zapomněly, že tady vůbec jsem.

Ne že by mi to vadilo, do jejich debaty o umělecké tvorbě a zborcených nadějích kdysi možná nadějně umělkyně jsem neměla jak přispět.

A tak jsem popošla kousek od obrazu a sledovala kroužení racků. Po chvíli jsem však koutkem oka zaregistrovala vedle plátna postavu. Pomyslela jsem si, že je to jen další čumil, a raději jsem se tam nedívala. Neměla jsem náladu odpovídat na otázky dalšího zvědavce, protože o obrazech si moc povídat neumím – zato Fína, ta by tím mohla trávit celé dny. Jenže – ten člověk se ani nepohnul. Periferně jsem ho stále viděla. Pomalu jsem otočila hlavu... a na chvíli jsem přestala dýchat.

Proti mně stála postava v bílé košili, s nedbale přerostlými světle hnědými vlasy a blankytnýma očima, tváře měla jako dvě červená jablíčka, byla bosa a v ruce neměla vůbec nic.

Vyjeveně jsem se nahnula k plátnu, kde teď zůstala pouze bílá silueta, plamen a kalich visící jen tak ve vzduchu. Alchymista už na něm nebyl.

Stál mlčky přímo přede mnou a přívětivě se na mě usmíval.

3. kapitola

Koukla jsem na alchymistu, pak na Josefínu, ta ale stála momentálně zády ke mně a neměla ani páru, že jí z plátna utekl hlavní motiv. Bylo jasné, že ji musím vyrušit z družného hovoru, který pořád ještě vedla s po-starší dámou s jezevčíkem.

„Fíno,“ řekla jsem tiše.

Sestřenice se otočila, a když spatřila alchymistu, jak stojí bosky na trávě a v buclatém obličejí má bezelstný výraz, oči jí vyskočily o pár milimetrů ven z důlků. Stará paní si okamžitě všimla, že je něco v nepořádku, bylo ale jasné, že alchymistu nevidí, protože její oči tékaly ze mě na plátno a na Josefínu.

„Něco se stalo s tím obrazem?“ zeptala se dáma, zatímco její jezevčik s tělem jako váleček začal nedočkavě tahat za vodítko, protože se mu právě blížil psí kamarád.

Fína trhla hlavou k paní, jako by si uprostřed toho vytržení vzpomněla, že tu ta madam ještě je. „Jejda, vypadá to... že se mi na ten obraz přilepila nějaká dotěrná moucha,“ zareagovala pohotově, rychle se přesunula k obrazu a začala předstírat, že něco odloupla z plátna. „No, to víte,“ hořekovala naoko Fína, „to je nevýhoda malování v plenéru. S mouchou to asi do galerie na výstavu nedám, že jo? Ouha,“ sklonila se k obrazu, zatímco alchymista dál nejspíše přešlapoval v trávě, jako by ho tam někdo zapomněl, „teď jsem si to tady trochu rozrýpla. No, budu to muset opravit, děkuju moc za povídání.“

„Ale kdeže, já děkuju, děvenko, kdo by chtěl taky poslouchat řeči staré báby. Ať se ten obraz líbí, tak já už půjdu, on už je Pajda stejně celý nesvůj.“ A nechala se zmíněným Pajdou odtáhnout po cestě pryč.

„Myslíš, že ta paní viděla tu bílou siluetu na plátně?“ zeptala jsem se, ale Fína mě vůbec nevnímala.

„Vrať se do můjho obrazu,“ rozkázala alchymistovi.

Tomu posmutněly pomněnkové oči a zkroušeně sklonil hlavu.

„Nesmíš na něj tak zhurta,“ pošeptala jsem jí. „Třeba něco chce.“

Fína si dala ruce v bok. „Já ho namalovala,“ sykla, „je to můj obraz.“ Otočila se k němu. „Co má tohle bejt?“

Alchymista zvedl hlavu a několikrát bezelstně zamrkal.

„Počkej,“ napomenula jsem sestřenku. „Pane,“ promluvila jsem k alchymistovi. „Mohl byste se prosím vrátit do toho obrazu?“

Postava nejdřív smutně zakroutila hlavou, ale potom se usmála a pro změnu několikrát zakývala.

Moje sestřenice Josefína i její matka, moje teta Regina, mají velmi ráznou, nesmlouvavou povahu. „To mělo být ano, nebo ne?“ zeptala se ho netrpělivě. Alchymista zase zakroutil hlavou a potom s ní zakýval.

Zamyslela jsem se. Napadlo mě, že pořadí toho kroucení a kývání třeba není náhodné. „Nejdřív ne, ale potom ano?“

Alchymistova tvář se celá rozjasnila. A přikývl.

Podívaly jsme se s Fínou na sebe. „Vy něco chcete?“ zeptala se ho sestřenice už trochu vládněji. „Něco od nás potřebujete?“

Alchymista se zadíval k plátnu a zhluboka si povzdechl. Evidentně byl němý, ale slyšel nás a rozuměl nám. Pomalu došel k plátnu, ukázal na něj a potom na Fínu. Jak se pohyboval, všimla jsem si, že je trošičku průhledný, ale na rozdíl od duchů byl barevný. Duchové jsou jenom běloučká nebo šedavá substance, barvy nemají. Zato ale dost často umějí mluvit.

„Mám si... sbalit ten stojan?“ zeptala se nejistě Fína. Náš neznámý přítel kývl a spojil dlaně, jako by prosil, a potom udělal pohyb pažemi, abychom ho následovaly.

Opět jsme si vyměnily zmatené pohledy. „Chceš, abychom šly za tebou,“ hádala Fína. Podle alchymistova přikývnutí poznala, že uhodla správně. „No, jsi můj výtvar... tak snad nás nevedeš do nějakého šíleného průšvihů. Ale pak se na ten obraz vrátíš!“ řekla rázně Fína a pohrozila mu prstem.

Postava se uklonila a se zavřenýma očima zkrřížila ruce na prsou. Vypadalo to jako slib. Potom znovu zaprosila dlaněmi a pokynula, abychom ji následovaly.

Fína naklonila pihovatý nos až těsně k plátnu, pronesla jakousi nesrozumitelnou formuli, pak se převelice opatrně dotkla bříškem prstu malby někde v rohu, spokojeně pokývala hlavou a řekla: „Barva je suchá. Můžeme jít.“

A tak jsme šly.

Alchymista nás zavedl po širokých schodech zpátky nahoru na most Legií a odtamtud nás táhl přes Kampu až k We-richově vile, kde odbočil po můstku doleva přes Čertovku.

Dole u břehu se náhle zjevila říční vodní panna. To je jejich umění, dokážou se zviditelnit, když se jim zachce, a téhle panně se zachtělo zrovna teď a hnedle se taky ukázalo proč. Zahlédla totiž Fínin stojan a plátno, které si sestřenka nesla v rukou.

„Ne, teď ne!“ zašeptala Fína prosebně a natočila přitom hlavu tak, aby to panna neviděla, ale ta marnivá bytost dole u břehu Čertovky, co seděla přímo na vodní hladině a tenkými nazelenalými prsty si česala rezavé vlasy, se už koketně zavlnila.

„Čarodějky, čarodějky!“ zavolala na nás hlasem připomínajícím melodii příčné flétny. „Namalujete mě taky?“

Alchymista před námi se překvapeně zastavil, otočil se k nám s povytaženým obočím a tvářil se trochu vyplašeně. Nebyla jsem si jistá, jestli ho vodní panna vidí, a pokud ano, tak jsem netušila, zda poznala, že to není prostě jenom zvláště oblečený člověk.

„Jo, ano,“ koktala Fína, „to víš... to víš, že ano. Jednou!“

Vodní panna zamrkala zelenými řasami a pozvedla tenké ruce s plovacími blánami mezi prsty. „A dnes ne?“ Vodní panny jsou hodně citově založené. Přestože náleží k jinému živlu, jsou příbuzné s meluzínami. Teta Regina si někdy dělá legraci, že stejně jako lidi a opice vzešli z lidoopů, tak vodní panny a meluzíny pocházejí ve skutečnosti z dávné sirény, prastaré mořské bytosti, která ječela asi tak stejně, jak se jmenovala.

Vodní panny sice neječí, tato vlastnost zůstala jenom meluzínám, ale zato parádně fňukají, všechno je hned vyvede z míry a rozlítostní, ale naštěstí jsou to bytosti mírumilovné. Tedy až na jednu. Ta ale bydlela v podzemním jezeře a kdysi to mně a mým kamarádkám pěkně zavařila.

Vodní panna dole v Čertovce se nešťastně položila bokem na hladinu, zelenou ručkou čechrala vlnky a tvářila se, jako by to slepé rameno Vltavy mělo do večera dočista vyschnout. „Sliby...“ vzlykla.

„Ale no tak,“ konejšila ji Fína. „Však já zase přijdu.“

„Zítřa?“ pookřála vodní bytost v šatech z vodních řas a trávy.

„No...“ zrozpačitěla Fína, „zítra ti přijdu říct, kdy tě přijdu namalovat.“

Oči vodní panny se rozzářily, načež se ozvalo šťastné žbluňk a už jsme ji zase neviděly.

Alchymista zamrkal a podíval se na nás vykulenýma očima.

„Té si nevšímejte,“ ubezpečila ho Fína, „umí se udělat neviditelnou. No anebo naopak viditelnou. Tak půjdeme? Abyste se zase mohl vrátit do mého obrazu.“

Alchymista se usmál, až se mu v růžových tvářích, připomínajících jablíčka, udělaly dólíčky, a horlivě přikývl.

Touhle cestou se mimo jiné taky šlo do mojí školy, takže jsem doufala, že alchymista nemá namířeno zrovna tam. On však v Nosticově ulici nezatočil doleva, a tak jsme pokračovaly dál na Maltézské náměstí.

„Teda ne že bych tomu rozuměla,“ zašeptala mi Fína. „Co asi tak může chtít?“

Pokrčila jsem rameny. Bylo jasné, že alchymista neumí mluvit, a tak jestli nám něco potřebuje sdělit, může nám to jediné ukázat. Snad se to už brzy dozvíme.

Šly jsme za ním ještě asi čtvrt hodiny, a když jsme dorazili až na Malostranské náměstí, zeptala se mě Fína potají, jestli „není třeba tak trochu praštěnej a nevede nás k nám domů, i když tam trefíme samy“. Zase jsem pokrčila rameny a byla jsem z toho všeho pořád míň a míň moudrá.

Záhadná postava z Fínina obrazu však došla až k Velikovskému domu, odkud bychom doleva došli nejdřív k lékárně, kde pracuje moje máma, a potom hned i k nám do Nerudovky, kde bydlíme, jenže alchymista ani teď nezatočil doleva a místo toho se před Velikovským domem zastavil.

A tak jsme s Fínou zastavily taky a čekaly, co se bude dít.

Alchymista se otočil ke mně, chvíli si mě prohlížel, potom se spokojeně usmál, natáhl ruku a zavřel oči. Ucítila

jsem, jak se moje aura zavlnila, a následoval pocit mírného tahání, asi jako kdyby vás někdo opravdu zlehýnka chytil za šaty. Nebyly to však šaty, za co mě alchymista tahal, nýbrž přímo moje aura. Vteřinku nato jsem už viděla, co se děje. Nějakým, pro mě nepochopitelným způsobem sáhl do mé aury, do míst, kde mě těsně před letními prázdninami Luna obdařila třetí barvou – žlutou.

Mezi mnou a jím teď tančil a světélkoval tenký žlutý paprsek.

„Hele,“ ozvala se najednou Fína, „co to děláš s aurou moje sestřence?“

Alchymista si jí však vůbec nevšímal, nechal ruku nataženou a zvedl hlavu nahoru, kde se na fasádě Velikovského domu skvěly žluté a zlaté sluneční hodiny. Namířil k nim paži a ten žlutý paprsek se na hodinách dotkl číslice dvanáct.

Podívaly jsme se s Fínou na sebe.

Alchymista ukázal druhou rukou nejdřív nahoru na hodiny a potom dolů na chodník.

První to zapálilo Fíně. „Něco nám chceš ve dvanáct hodin?“

Alchymista přikývl, ukázal na mě a zase na chodník. „Mám sem ve dvanáct hodin přijít?“ zeptala jsem se ho.

Kývl.

„Dneska ve dvanáct?“

Další kývnutí.

„No jo,“ šťouchla do mě Fína loktem té ruky, ve které nedržela stojan, „ale teď doufej, že myslí v poledne, ne vo půlnoci. Víš proč?!“ řekla významně.

No, ano, bylo mi to okamžitě jasné. O půlnoci totiž v Tomášské ulici straší takový jeden starý kostlivý ohava, co mu z hlavy trčí hřeb, strašlivě chřestí kostmi a hořekuje, lká a spílá své proradné mladé choti, která mu kdysi dávno se svým milencem přichystala krutou smrt.

„Dnes v poledne?“ zeptala jsem se opatrně a doufala, že alchymista i tentokrát kývne.

Jenže ten zvláštní přelud bohužel zakroutil hlavou a tvářil se u toho smutně.

„Tak vo půlnoci?“ zeptala se tentokrát Josefína.

Teď přikývl a k tomu prosebně spojil dlaně.

„A proč?“ zeptala jsem se. „Chápu, že nemůžete mluvit, ale nemohl byste nám to alespoň nějak naznačit?“

Alchymista zase pozvedl ruku, tentokrát však nenamířil paprsek na sluneční hodiny, ale namaloval jím na zeď domu něco jako světelný obraz. Chvíli jsme si ten obrázek s Josefínou prohlížely, až Fína řekla: „To je klíč! Klíč od čeho?“

Alchymista nechal klíč zmizet a tentokrát mu to trvalo déle – krabatil obličej námahou a začínal vypadat unaveně.

„Asi mu to dá hodně práce,“ zašeptala Fína.

Alchymistovi se to několikrát nepovedlo, zkoušel to znova a znova, až se na zdi domu objevilo něco, co připomínalo šišatou sešlápnutou lucernu. „Lucerna?“ zkusila jsem to.

Alchymista si šťastně oddychl a otřel si rukou čelo. Samozřejmě jen symbolicky, protože přeludy se nepotí. Pak se zdvořile uklonil a vrátil žluté světlo zpátky do mojí aury.

„Klíč od lucerny?“ dumala jsem nahlas. „Dává ti to smysl?“ otočila jsem se k sestřence.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Heleďte, pane alchymisto, a když sem tady Ginevra přijde o půlnoci, vrátíte se do mého obrazu?“

Samozřejmě. Fínin obraz je alfa a omega všeho a o nic jiného teď nejde. Že já sem mám podle toho nevysvětlitelného chlápka přijít o půlnoci, když se tu potuluje pološílené kostlivé strašidlo, co nenávidí svět, to bylo v tuhle chvíli vedlejší.

„Fíno, mám tě sice ráda, ale jakmile jde o tvoje umění, víš, že jsi docela sobec?“ vyčetla jsem jí.

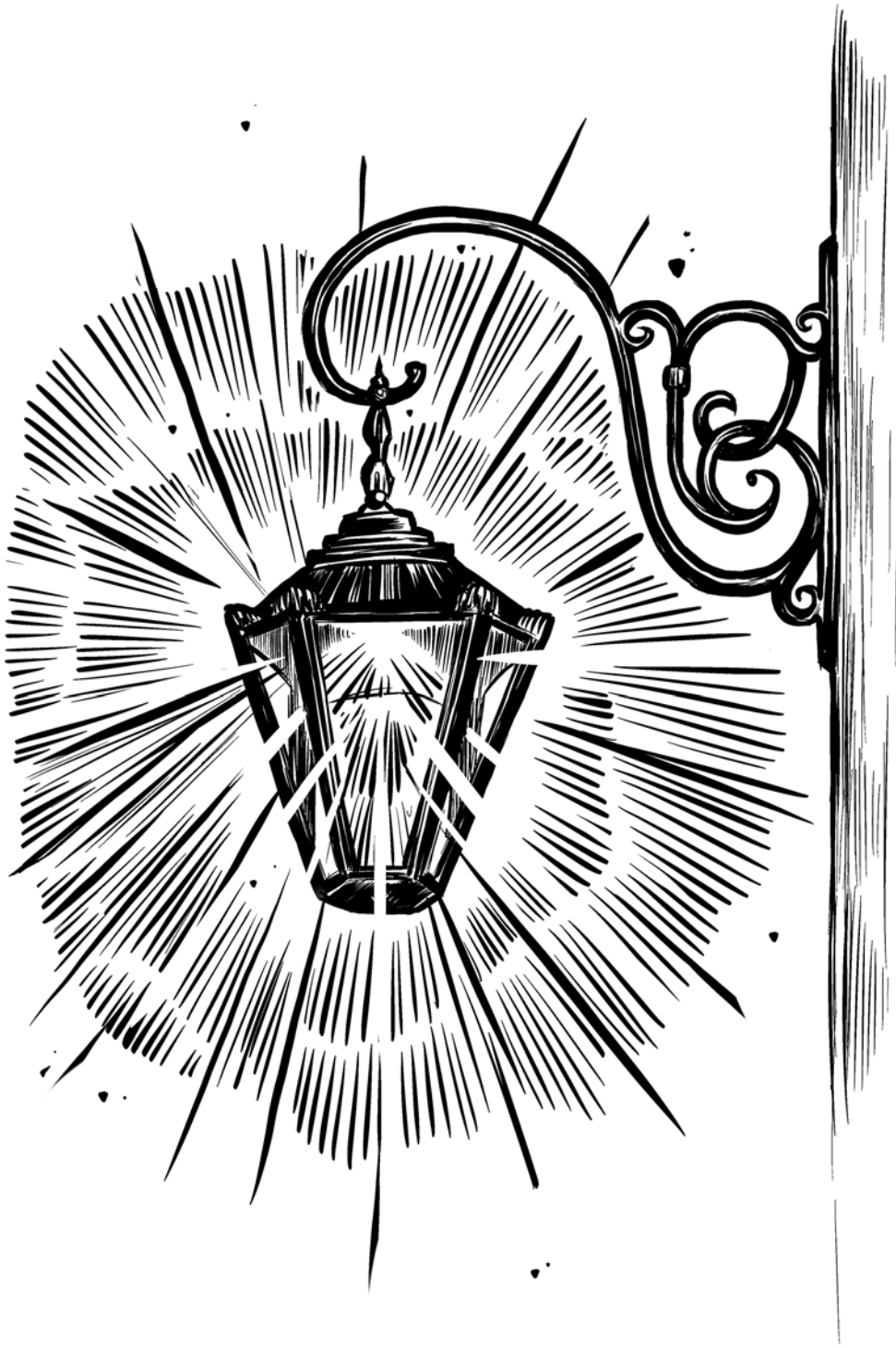
Josefína se mi začala rychle omlouvat a položila alchymistovi upřesňující dotaz, zdali mohu přijít s nějakým doprovodem, přičemž rovnou řekla, že se této výsady vzdává.

„No počkej, počkej,“ namítla jsem. „Já jsem ze sebe mohla dělat košilatou maškaru s jednou nohou ve Vltavě, co ji ohrožujou nutrie a okukují kolemjdoucí, a teď se mám ještě k tomu obětovat a chodit sem o půlnoci, když je to *tvůj* obraz?“

Alchymista, ač neschopen slova, se přiklonil na mou stranu. Ukázal na Fínu, na mě a potom na chodník a znovu spojil dlaně v prosbě.

„No dobře,“ svolila Fína, „tak jo. Tak sem přijdeme vo půlnoci. Ale teď se vrátíte zpět do mého obrazu?“

Alchymista nasadil zkroušený výraz a zase ukázal rukou na hodiny.

Fína tedy nahlas konstatovala, že se vrátí až ve dvanáct, alchymista to odkýval a zmizel.

„No tak to je výborný,“ řekla jsem. „Tak tobě ještě někdy budu stát modelem.“

Josefína na mě upřela nešťastné oči a zkroutila rty. „Ale já měla z toho obrazu takovou radost. Gino, co ten člověk, nebo co to vlastně je, může chtít?“

Člověk to nebyl teda určitě. Jedno bylo jisté. Byl to alchymista, jenom ne z masa a kostí.

Pomalou jsme se s Fínou vydaly cestou domů, já jsem jí chvíli pomohla nést stojan a obraz, aby mohla vést hlasité debaty sama se sebou, litovat prázdné bílé siluety na svém plátně, doufat, že ten podivný alchymista dodrží svůj slib a na obraz se vrátí. Pak taky doufala, že si nás kostlivec s hřebem v hlavě bude všimnat co nejmíň nebo nejlépe vůbec, a když jsme došly mírným svahem Nerudovy ulice až k našemu domu, div jsme v samém zamyšlení nevrazily do tety Reginy.

„Ha!“ řekla. „Už jste zpátky! Ukáááž?“ natočila zvědavě plátno v mých rukou přední stranou k sobě. Když spatřila, co je výsledkem Josefínina a mého snažení, chvíli křečovitě přemáhala smích, pak se na nás podívala a těsně předtím, než se neovládla a vyprskla, řekla Fíně: „Gratuluju, dcero. S tímhle určitě vyhraješ.“

A pak se začala chechtat, ale aspoň si držela ruku před ústy, aby nevypadala jako úplně cynická matka. Což bylo zbytečné, protože Regina prostě cynická je.

Fína založila ruce na prsou, našťavaně sešklebila rty a umíněně otočila hlavu na stranu.

„No ne, Fíno,“ vysvětlovala rychle Regina, „já se tě nechtěla dotknout, to pozadí je vážně.... Ukaž mi to ještě, Ginevro?“ Nacpala jsem jí obraz přímo před oči, aby se mohla pokochat. „To pozadí a to spojení ohně a vody je prostě... unikátní. Bohužel ti tam tak nějak schází hlavní motiv. Ale jestli jsem to právě prozradila a zkazila vám radost, tak se vážně omlouvám.“

Sestřenice jenom zuřivě zafuněla.

„Teto,“ řekla jsem, „my ti to všechno vysvětlíme, teda až se vrátíš odtamtud, kam právě jdeš.“

Regina zvedla dlaně. „Skočím si jen do obchodu, drahouškové, došla mi mouka. Zajděte k nám dolů, postavte na čaj a všechno mi to převyprávíte.“

A tak jsme se s Fínou, která vzteky a samou uražeností zarytě mlčela, což se stává vážně málokdy, vypravily přes Celestýnin obchod se suvenýry dolů do Reginina a Fínina suterénního bytu.

4. kapitola

Josefína seděla v tureckém sedu na podlaze u sebe v pokoji, lokty měla opřené o kolena a bradu v dlaních. Vraštila obočí a hypnotizovala bílou siluetu na plátně, jako by pořád nemohla uvěřit, že její báječný malířský výtvar vzal roha.

„Stejně by mě zajímalo, co je ten chlap zač,“ přemýšlela sestřenice nahlas. „Kdo ví, co má za lubem.“

„Řekla bych, že nic špatného,“ usoudila jsem.

Otočila se na mě a zkoumavě se na mě zadívala. „Jak si můžeš bejt tak jistá?“

Pokrčila jsem rameny. „Úplně jistá si samozřejmě nejsem, ale nepřipadal mi jako zákeřnej typ.“

Fína výhrůžně zvedla obočí. „Na to pozor, zloduší rádi ukazují vlídnou tvář! Největší padouch může bejt skrytej pod maskou beránka.“

V našem případě alchymisty. Pravda ale byla, že Josefína si tenhle motiv obrazu vylosovala, nerozhodla se pro něj sama. Mohl být ten los nějak ovlivněný? Probíraly jsme to snad už popáté, když konečně v předsíni vrzly dveře a hned nato se ozvaly Regininy kroky a hlasité halekání, jímž nám oznamovala, že je doma z nákupu.

Chvilíčku poté zaklepala na dveře Fínina pokoje. „Smím?“ zeptala se pro jistotu, i když už dveře pootevřela na malou škvírku.

Kývly jsme.

Teta Regina se od dveří hrnula hned k obrazu. „Dozvíím se teď, jak se tohle stalo?“ ukázala prstem na prázdnou bílou siluetu.

Josefína se na plátno dívala asi tak tesklivě jako školák, kterému paní učitelka zabavila natahovací autíčko a hodlá mu ho vrátit až na konci školního roku. S hlubokým povzdechem řekla: „Dozvííš. Malovala jsem podle Giny portrét alchymisty, jak jsme se dohodly. Trochu jsem si pomohla kouzly...“

Regina se zakabonila a zatřepala ohnivou kšticí. „To bys ale přece neměla, ne? Lidi jsou pak automaticky v nevýhodě. Ne že by to byl nějaký smrtelný hřích, ale máme svá kouzla využívat, ne zneužívat.“

Josefína naklonila hlavu na stranu. „Ale proč bych si nemohla vypomoct kouzlem? Když je to v mé moci. Lidi taky přece používají různé počítačové programy, udělají si na obrazovce fotomontáž všeho, co na obrazu má být, a pak to prostě namalují na plátno. Každé si ke svý-

mu dílu dopomáháme všemi prostředky, které máme k dispozici, ne? Není to podvádění.“

„Když myslíš,“ mrkla na ni Regina jízlivě. „No a teď pokračuj. Co se stalo, že máš na obraze místo alchymisty bílej flek?“

Nastínily jsme jí naše neobvyklé dopoledne a skončily v bodě, kdy nám ten zvláštní přízrak promítl na zeď obrázek klíče a lucerny.

Regina chvíli uvažovala. „Mně na tom připadá nejzvláštnější, že byl barevný. Přízraky ani duchové nejsou nikdy barevné. Vždycky mají buďto bíle průsvitnou, nebo maximálně šedavou barvu. Duch prostě nikdy není...“ Zarazila se a zamyšleně si hryzala spodní ret. „Leda by to nebyl duch.“

Napjatě jsme čekaly, co bude následovat. Regina si však dál hlodala horními zuby dolní ret.

„A co by to teda mělo podle tebe bejt, mami?“ zeptala se Fína, když se Reginino mlčení začalo podezřele protahovat. „Snad bych o tom musela něco vědět, když jsem ho vlastně stvořila, ne?“

Regina se zahleděla na bílou skvrnu na Josefínině výtvoru a zakroutila hlavou. „Ještě nikdy jsem neslyšela o tom, že by něco takového vylezlo z obrazu, ale... Alchymie... Objevování se a mizení... Napadlo mě, jestli to nemohl být homunkulus.“ Okamžitě však zvedla dlaně, protože jsme se obě s Fínou začaly nadechovat k otázce. „Nikdy jsem žádného neviděla, aby bylo jasno! Vytvořit něco takového, to chce už opravdu zručného, zkušeného

alchymistu, a jak víme, takoví už po světě dávno nechodí. Je ale pravda, že dávní alchymisté, středověcí předchůdci chemiků, a občas taky pěkní vykukové a filutové a příživníci u císařského dvora, se zabývali i teoriemi o tom, jak vyrobit homunkula, tedy umělého člověka. Přece znáte pověst o golemovi.“

Smíchy jsem uchrochtla. „Máš na mysli toho hliněného neohrabaného panáka, teto, kterej, když se mu do čela vložila taková ta kulička, obživil a zničil, na co přišel?“

Regina na mě káravě zakývala ukazovákem. „Pozor, pozor. Když se řekne golem, každý hned myslí na toho hliněného hromotluka z filmu, ale to je dost velký omyl. Pravého golema podle pověsti vyrobil rabbi Löw, to je fakt, a skutečně ožil, když se do něj vložil šém. Ten šém ale nebyla žádná kulička, byl to proužek papíru s kouzelnou formulí, se zaříkadlem, které znal pouze jeho stvořitel. Ten papírek se vložil golemovi do úst, on pak obživil a pomáhal rabbimu Löwovi s různými pracemi v synagoze, tedy židovském kostele. Problém tedy je, že by se dalo říct, že golem... je vlastně takový homunkulus. Umělý člověk.“

„Ale ten alchymista z mého obrazu není ani trochu hliněnej,“ namítla Fína.

Regina se usmála jedním koutkem úst a zatvářila se tajemně. „Však taky nemusí být. Homunkulus může být – dle slov starých alchymistů – substance neboli něco nehmotného, na co si nemůžeš sice sáhnout, ale co nabírá lidské rysy. To už zní líp, ne?“